

(המשך מעמוד 7)

אליבית לשעבר, הירוע בנטייתו החזקה לסוריה.

● **בבדאד** בישור רמזים חוקים שגם עיראק תחדש את היחסים עם מצרים, התומכת בה במלחמתה באיראן, כך נוצר גוש ערבי חדש, המורכב ממצרים, ירדן, עיראק והנהגת אש"ף, והנתמך בשקט על ידי סעודיה ובנותיה, שאינן מוכנות עדיין להודות בגלוי.

● **נציג ירדן** הודיע כי עמאן תומכת ברעיון של כינוס ועידת-שלום בינלאומית, בהשתתפות המעצמות, מדינות-ערב, ישראל ואש"ף. רעיון זה מקובל על ברית-המועצות (מכיוון שזו מקווה לחזור בדרך זו לזירת המרחב), והוצע השנה כמה פעמים על ידי ערפאת, מפני שזו הדרך הנוחה להכרה הרדית ישראל-אש"ף. הצעת חוסיין נסיגת ישראל מן השטחים הכבושים, ובכללם ירושלים המזרחית, תמורת שלום, זהו, למעשה, הדגם של השלום הישראלי-מצרי.

בתנאי שבלי תנאי. כוונת כל התימונים האלה היא לגבש גוש ערבי מתון וחזק, שיהיה מוכן ללחוץ על נשיא ארצות-הברית אחרי הבחירות. הכל מצפים כיום שבוער חודש ייבחר ורנלד רגן מחדש. הערבים מקווים

סיגנון מפא"י ההיסטורית דוחק עתה את סיגנון השלייה האוטומטית של חרות. אך אמצע שנות ה-80 אינו כאמצע שנות ה-50, כשם ששימרון פרס איננו רויד בן-גוריון. אין להניח כי הטכסיס הישן יצליח כמו פעם.

המילחמה

קרוב לי יותר הירח

תישעה חודשי הנסיגה

דומים לתישעה חודשי

הריון — כאשר אין כל

אפשרות לבצע את מעשה

ההולדה.

הנסיגה מלבנון דומה לירח. ככל שפוסעים לקראתו, כן הוא מתרחק. לפני הבחירות דיברו ראשי המערך על נסיגה תוך "שלושה עד שישה חודשים". עכשיו הם מדברים על נסיגה תוך "שישה עד תישעה חודשים" — אך מוסיפים שלוש מילים הרות-אסון: "אחרי שתקבל ההחלטה".

לפי ההצהרות האופטימיות בירדן שלים, אפשר ויה לחשוב שההחלטה תתקבל תוך כמה שבועות. אך אין בכך כל ממש. **עוד תנאי קטן.** על כמה נקודות

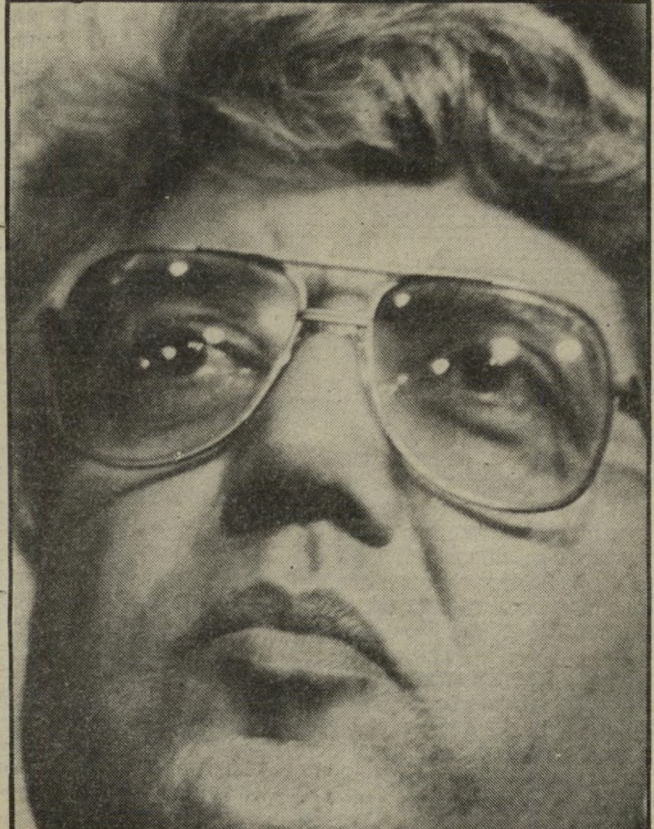

האם הוא באמת איבד את העשתונות?

בריון רציני על פיתרון כולל. ברקו המתדיינים את שאלת עיקור תוספת-החודש. אחריכך כבר לא דובר על עיקור, כי אם על היטל בשיעור עשרה אחוז, ואחריכך על היטל על תוספת-החודש הקרובים.

וכבר התחילה לדון בנושא כלכלה. לאט לאט דלף מידע על התוכנית הסודית, ועל שיחות קשות בין חברי הקבינט הכלכלי. התוצאות הן מדהימות. זה התחיל בפיתוח קטן של הדולר, שהעשיר מייד את כל בעלי חשבונות הפת"ם. הממשלה הודיעה שבקרוב היא תייקר בעשרות אחוזים את מיצרכי היסוד ומוצרים עתירי-אנרגיה. התע"ש ייגייס הבינו את הרמז, והחלו כהע" לאות מחירים אדירות מעל ומעבר להתייקרות הנובעת מהמרד.

וא עדיין לא הספיק לחמם את הכיסא וכבר הוא מצא לנכון להודיע שהוא יסיק מסקנות אישיות. פחות משלושה שבועות אחרי שהושבע כשר-האוצר, החל יצחק מודעי מאיים, פעם אחר פעם, שהוא יתפטר מתפקידו. בישיבות הקבינט הכלכלי ובשיחות שהוא קיים עם שרים שונים בנוגע לקיצוצים ספציפיים במישרדיהם שמעו אותו מרבר על הליכה הביתה. שומעיו הרימו גבותיהם בתימהון. היו, כמו שר הבינוי והשיכון רויד לוי, ששאלו בגלוי אם מודעי איבד את עשתונותו. אחרים שאלו בלחש, ולעיתים בקול, היכן התוכנית הכלכלית המהפכנית שלו.

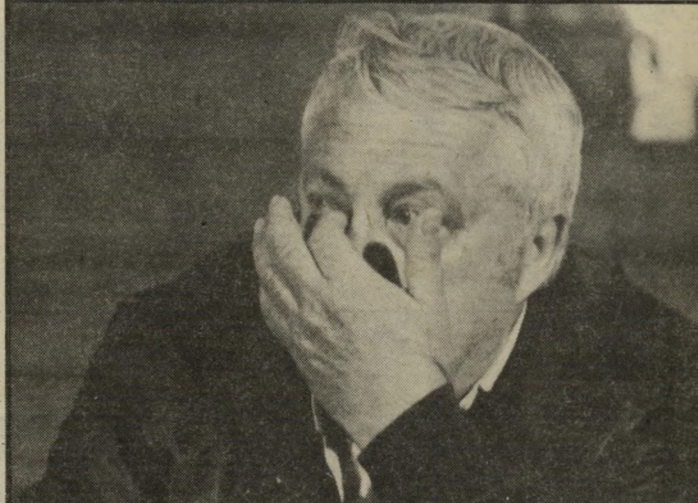

השר לוי המיגרש פנוי

עדיין לא מלאו 30 יום לכהונת הממשלה החדשה, ודומה שהתורה ובוהו הכלכלי שהשתרר במדינה לא זכור אפילו מן הימים הקשים של ממשלות הליכוד. בתוך פחות מחודש הוברר שממשלת אחרות לאומית, לא רק שלא הצליחה להציל את הכלכלה הישראלית, אלא ההיפך. דווקא הממשלה הרחבה, שלה תמיכה של 97

במאשלה שורר תהו ובהו — ולוי הישר בעיניו יעשה

ח"כים. ממורשה וש"ס ועד שינוי, מתפקדת פחות טוב מכל ממשלת ימיוט אפשרית. ומעל הכל התברר, שמי שאף ומן רב להיות השר הבכיר של הליברלים ולרשת את שימחה ארליך המנוח. גם במישרד-האוצר, מתגלה ככלון נפוח. האזרח הישראלי מאז ה-16 בספטמבר — מועד הישיבה הראשונה של הממשלה החדשה — מגלה שהאזרח, שהמתין לתוכנית כלכלית רצינית, וקיווה ליציבות מישקית, נקלע לברדק של ממש ולאיןפלציה שתיגע בחישוב שנתי לארבע ספרות! רק התכנסה הממשלה החדשה,

שר שרון איך להיכנס להריון?

יש, פחות או יותר, הסכמה בין ירושלים, וושינגטון דמסק וביירות. בין השאר: ● יוניפי"ל ימלא תפקיד חשוב בשטח שממנו ייסוג צה"ל. ● סוריה לא תניח לפדאיון לפעול משטח-הכיבוש שלה במזרח לבנון. ● הצבא הסורי לא יתקדם לעבר גבול-ישראל בעיקבות נסיגת צה"ל. אילו היה מדובר רק על כך, יתכן שניתן היה להגיע לבסכם תוך כמה שבועות. אולם יש תנאי ישראלי נוסף, שיש בו כדי לסכל כל אפשרות של הסכם: ● מסירת השטח ל"צבא-דרום-לבנון", ואי-הכנסת הצבא הלבנוני הממלכתי לתוכו, אלא בהסכמת ישראל.

שבתקופת-הכהונה השניה שלו יהיה משוחרר מלחץ יהודי, מכיוון שלפי החוקה האמריקאית ממילא לא יוכל להיבחר בשלישית.

כירושלים הבינו את הסכנה. בעוד שיצחק שמיר בארצות-הברית העמיד פנים כאילו הוא שמח על ההתפתחות, מפני שהיא מהווה "ניצחון לקו קמפ" דייוויד, רחה אותה שיעמון פרס כסיגנון שהוכיח נשכחות.

בימיהוהר של רויד בן-גוריון, נהגה ישראל להגיב על כל יוזמת-שלום בנוסח "כן, אבל..." ואחרי שתי מילים אלה בא תמיד תנאי, ששום ערבי לא היה מוכן או מסוגל לקבלו. כך נוצרה או התרדמת של ישראל הרוצה לשלום, מול פני עולם ערבי עויין ושוחר-מלחמה. למעשה רחה בן-גוריון כל יוזמת-שלום שהיתה עלולה לחייב ויתור כלשהו.

פרס. תלמידו של בן-גוריון, מנסה עתה, אחרי שנות-ידור, לחזור לשיטה ישנה זו. הוא בירך על יוזמת חוסיין וקבע תנאי: על חוסיין לבוא ל"משא" ומתן בלי תנאים מוקדמים".

מרי"מ על מה? זוהי תביעה הנשמעת הגיונית, אך היא מופרכת מיסודה. כל העולם יודע כי ממשלת-ישראל הנוכחית מבוססת על הסכם שאינו מאפשר לה לזוז אף מילימטר אחד בדרך לשלום, ולא כל שכן לנהל משאומתן על נסיגה מהשטחים הכבושים. ניהול משאומתן עימה, פניס-אל-פנים, "בלי תנאים מוקדמים", פירושו לתת לה הישג אדיר בצורת לגיטימציה, תוך ידיעה מראש שלא יתן שום תמורה שהיא. המוכיח כי זהו טכסיס מחוכם, המוכיח כי